

HIL DIRKZWAGER: 'DOOR MIJN PODIUM-ERVARING IS HET BALLETTJE GAAN ROLLEN'

ALPHEN - 'SINTERKLAAS, WIE KENT HEM NIET?' WAS EIND 1982 EEN POPULAIR LIED. DEZE RETORISCHE VRAAG KAN MET RECHT OOK GESTELD WORDEN OVER HIL DIRKZWAGER, DIE NIET ALLEEN JARENLANG IN ALPHEN DE GOEDHEILIGMAN GESTALTE HEEFT GEGEVEN, MAAR OOK BEKEND STOND ALS PRESENTATOR OP PLAATSELIJKE EVENEMENTEN, ALS VOORZITTER VAN DE LAURA EN VANWEGE ZIJN KERKENWERK. MET DEZE EN ZIJN OVERIGE PUBLIEKE ACTIVITEITEN IS HIJ INMIDDELS GESTOPT, MAAR HIJ HEEFT ER NOG STEEDS MOOIE HERINNERINGEN AAN.

Door Jolanda van Luinen

OVER DE GOEDE OUDE TIJD

'Sinterklaas van Alphen', hoe bent u dat destijds geworden?

„Toneelspelen heb ik vanaf mijn 14de gedaan. Toen ik wat ouder was, werd ik lid van toneelvereniging Mobiel. Regelmatig kreeg ik er hoofdrollen, zowel in zware stukken als in blijsspelen. Ik ben er zelfs nog eens 'acteur van het jaar' mee geworden, in een regionale toneelwedstrijd. De prijs werd aan mij uitgereikt door - toen nog - wethouder Paats.”

„In 1962 werd ik werkmeester van de sociale werkplaats hier in Alphen. Omdat ze wisten dat ik aan toneel deed, werd mij gevraagd om sint te spelen op blo-scholen. Een jaar later vroeg de middenstand aan de regisseur van Mobiel of hij iemand wist voor de sinterklaasintocht van Alphen. 'Dat doet Hil wel', heeft deze toen gezegd. Ik heb dat vervolgens jarenlang gedaan. Op een gegeven moment werd het een soort familiebedrijf. Dat is niet verwonderlijk, want ik ben een echt familiemens. Mijn vrouw verzorgde - met anderen - de schmink, m'n kinderen en kleinkinderen waren de pietten en mijn broer de hoofdpiet. Later heeft hij de rol van Sinterklaas van mij overgenomen.”

„Inmiddels ben ik al meer dan tien jaar geen sint meer, maar als ik naar de intocht sta te kijken, word ik nog steeds herkend als 'de Sinterklaas van Alphen'. Dat doet me goed. Wat ik echter jammer vind, is dat de intocht tegenwoordig heel anders is, doordat niet alle winkeliers er meer aan meewerken. Uit de goede oude tijd herinner ik me dat ik met de pietten bij restaurant 's Molenaarsbrug op de Avifaunaboost stapte. Daar stonden dan altijd heel wat kinderen te wachten. Met de schipper heb ik ooit afgesproken dat zij allemaal mee mochten op de boot naar het centrum en dat hij ze na afloop weer terug zou brengen. Dat was het begin van een mooie traditie.”

OVER GEVRAAGD WORDEN

Uw bezigheden als presentator werden ook een traditie. Vertelt u eens?

„Toen ik bij de SWA werkte, was ik voorzitter van de personeelsvereniging voor ambtenaren van gemeente Alphen. De personeelsvereniging organiseerde altijd grote feesten, met veel bekende Nederlanders. Zoals de onlangs overleden Benny Neyman. Met

Dit beeldje heeft Hil Dirkzwager gewonnen met zijn - regionale - acteerprijs.

Foto: Wil Kokelaar

die artiesten had ik een praatje in de kleedkamer en vervolgens kondigde ik hen op een leuke manier aan. Hierdoor is het balletje gaan rollen, want al gauw werd ik door andere organisaties voor presentatiewerk gevraagd. Een keer werd ik 's avonds gebeld door de organisatie van de jaarmarkt, om direct in te vallen voor de bekende Nederlander die eigenlijk de feestavond zou presenteren. Alle informatie stond op papier, dus dat lukte. Tien maanden later werd ik benaderd door die betreffende BN'er. Of ik bij de komende jaarmarkt een gedeelte van de presentatie van hem over wilde nemen. Uiteindelijk kwam het erop neer dat ik het helemaal zelf heb gedaan.”

„Rond die tijd werd ik ook eens gebeld door de voorzitter van de Nederlandse speedbotrace. Deze wedstrijd werd op de Alphense Zegerplas gehouden en zij zochten iemand die het publiek gedurende de race allerlei wetenswaardigheden kon vertellen. Ik wist helemaal niets van die tak van sport, maar binnen een paar uur had de voorzitter mij bijgepraat. Dus voer ik met de Avifaunaboost de plas op, om vanaf daar de omstanders te vertellen over de boten en wie er allemaal meededen. Dat was een hele ervaring. Jammer dat dit evenement uiteindelijk verboden werd vanwege de omwonenden, want het was een landelijke wedstrijd. Maar ergens was dat wel te begrijpen, want het bleef niet alleen bij die ene wedstrijd per jaar; twee dagen van tevoren werd er al - met veel lawaai - voor geoefend.”

OVER MENSEN AMUSEREN

Heel wat rustiger zal het eraan toe zijn gegaan bij het kerkenwerk, niet?

„Dat was inderdaad iets heel anders. Dertig jaar heb ik als dj bijna iedere zondag de kerkradio verzorgd vanuit de gereformeerde kerk. Daarnaast ging ik een keer per maand bij kerkradioluisteraars op bezoek, om te vragen naar hun verzoeknummers, die we dan vervolgens draaiden. Ook organiseerde ik ontmoetingsmiddagen in de Adventskerk, waarvoor we koren uit de omgeving uitnodigden. Bejaarde luisteraars werden zondag opgehaald met de (zieken)auto. Ik vond het leuk om bij die gelegenheid als een cabaretier, zonder veel voorbereiding, te reageren op actuele gebeurtenissen en de mensen in de zaal. Hierbij kreeg ik makkelijk de lachers op mijn hand. Toen ik ermee stopte, zijn deze ontmoetingsmiddagen ook gestopt. Gelukkig zijn de mensen mij niet vergeten. Als ik weer eens in het kerkenblad sta vanwege mijn gezondheidsproblemen, krijg ik steevast beterschapkaarten van hen. Ook (ruim) 30 jaar ben ik bestuurslid geweest van de Laura, waarvan 10 jaar voorzitter. Met de Laura heb ik fantastische tijden beleefd. Nog steeds gaan mijn vrouw en ik bij mooi weer vanaf een terrasje zitten kijken, als deze fietstocht verreden wordt.”

OVER OUDE VRIENDEN

Het klinkt alsof u altijd in Alphen hebt gewoond, maar dat is niet zo, toch?

„Inderdaad. Nadat ik de technische school in Gouda had doorlopen, werd ik geselecteerd voor een interne eenjarige opleiding van de KLM, in Huis ter Heide. Ik leerde er voor vliegtuiginstrumentenmaker. Het was een soort militaire opleiding. In groepjes hield je je bezig met techniek en de tuin, en deed je aan ochtendgym. Niet echt iets

voor jongens van 16 jaar, maar ik heb er erg van genoten. Sinds een jaar of 25 heb ik weer contact met mijn lichte. Tijdens de eerste reünie in 1984, waarvoor ik door de anderen was aangewezen als organisator, bleek dat er nog maar 16 van de 75 jongens bij de KLM werkten. Vanaf die eerste samenkomst heb ik elke vier jaar samen met mijn vrouw een reünie georganiseerd. Hier waren we twee jaar van tevoren al druk mee. Op een gegeven moment wilden wij ermee stoppen, maar dat kon niet volgens de rest. Je zou bijna denken dat wij ons onmisbaar hebben gemaakt. Toen heb ik ieder jaar een nieuwsbrief samengesteld over het wel en wee van de groep. Daarnaast gingen mijn vrouw en ik elke twee jaar op een afgesproken datum en tijd ergens koffiedrinken en wie wilde kon aanschuiven. De eerste keer spraken we af in Soesterberg, toen kwamen er toch nog 58 studiegenoten. Inmiddels zijn er al 19 overleden. Vorig jaar heb ik gezegd dat ik alleen nog als gast wil komen, niet meer als organisator. Als het goed is, gaat een van mijn oude studiegenoten het nu van ons overnemen. Ik ben benieuwd.”

OVER SWA

Bent u eigenlijk zelf bij de KLM gaan werken?

„Voor mijn verdere studie op Schiphol, ben ik destijds in Amsterdam gaan wonen. Toen ik op een gegeven moment hoorde dat er op de sociale werkplaats in Alphen een werkmeester gezocht werd, heb ik direct gesolliciteerd. Nadat ik was aangenomen, ben ik weer hier komen wonen. In die tijd maakte SWA pannensponsen, maar met zulk eenvoudig werk doe je de werknemers tekort. Daarom was ik blij dat we de Bodegraafse orgelfabriek Eminent als

klant kregen, waarvoor wij printplaten maakten. Later gingen we voor meer bedrijven elektronica-werk doen. Inmiddels was ik via de functie van hoofdwerkmeester opgeklimmen tot bedrijfsleider. Met veel plezier heb ik dertig jaar bij SWA - het grootste bedrijf in de omstreken - gewerkt, totdat mijn gezondheid me in de steek liet. Op dringend advies van de bedrijfsarts ben ik op mijn 58ste in de ziekte-wet gegaan en twee jaar later met invaliditeitspensioen. In diezelfde tijd heb ik mijn publieke activiteiten en het bestuurswerk afgebouwd. Nieuwe aanvragen heb ik vriendelijk afgewezen. Ik ben toen niet in een zwart gat gevallen en heb er ook geen spijt van dat ik gestopt ben, want in de vrijgekomen tijd heb ik in mijn schuurtje veel speelgoed voor de kleinkinderen kunnen maken.”

OVER TOEKOMSTPLANNEN

Wat kunnen we nog van Hil Dirkzwager verwachten?

„Wat ik graag wil, is oud worden en gelukkig blijven. Mijn (klein)kinderen zijn mijn grote trots, mijn vrouw al bijna 50 jaar mijn steun en toeverlaat. Door hen kan ik terugkijken op een rijk leven.”

Naam: Hil Dirkzwager
Geboortedatum: 26 maart 1932
Geboorteplaats: Alphen aan den Rijn
Beroep: gepensioneerd bedrijfsleider SWA
Relatie: getrouwd met Ali Koren (69)
Kinderen: een dochter, een zoon, 6 kleinkinderen
Hobby: (verslaafd aan) televisiekijken